

מאמר לפرشת וירא

"וירא אליו ה' באלוני מראה" – ביאר ר"ש": "הוא שונן לו העצה על המילה, לפיכך נגלה בחלוקת" מובואר, שאברהם התבלט האם למלואו לא, והתייעץ עם שכניו, ורק מראה ייעץ לו למלול לפיכך נגלה בחלוקתו. והדבר תמה, וכי אברהם שמעSELF עצמו על קידוש ה' באור כshedim ועמד בכל הניסיונות ופקפק דוקא במצבה זו? עה"פ" בעצם היום הזה" (בראשית יז, כג), מבאר ר"ש": לא נתירא מן הגויים וליצנים, שלא יהיו אויביו ובני דורו אומרים, אילו ראיונו לא הנחנוו למלול ולקיים מצוותו של מקום". צ"ב, מדוע אומות העולם יתיחסו למילה יותר מכל מצווה אחרת שאברהם קיים? במצות המילה מצינו עניין של "ברית", ויש להבין במה מיוחדת מצווה זו שנחשבת "ברית", יותר מאשר הניסיונות.

על הפסוק "התהלך לפני והיה תמים" (שם שם, א) אומר רב"ע "שלא תשאל על המילה", ושוב צ"ב. בידוע, אברהם נתיחד בכך שמדדתו חיפש את האמת והדריך להגעה להכרה הנכונה, ועל ידי זה לימד רבים, כמו בואר מרשי"ע עה"פ" זאת הנפש אשר עשו בחורן" וכן האריך בזה הרמב"ם (פ"א מהל' ע"ז) וביאר שם שתלמידיו הגיעו לאלפיים ולרבבות.

ואת עבודתו זו של אברהם מתאר הפסוק בפרשנותו, במילים "מי ידעתו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט" (שם יח, ט).

הרי מובואר, שהדרך לדיicut ה', הינה ע"י עשית צדקה ומשפט. וכפי שהאריך במורה נבוכים (ח"ג פרק נד) שהדרך להגעה לשלים האmittiyot שהיא השגת ה', הנה ע"י הכרת הנחתת ה' וההילכה בדרכיו, שזה הכלול במושג "דרך ה'. השלב הראשון של דרגה זו מושגת ע"י עבودת האדם, והتابוננותו, ההכרה הזאת מוגבלת ע"י יכולת ההשגה האנושית שע"י היותו גוף, תחום השגתו הרוחנית מצומצמת במוגבלות הטבע. אמן ההשגה העליונה של האדם שהוא ע"י הנבואה והחוכמה האלוקית שמתגלית בתורה היא באה"י התגלות הקב"ה על האדם. וכפי שהאריך החבר הצעורי (מאמו ד, כי מהדורות אבן שלו) כי העיון שמצוינו בסדר יצירה היה עיינו של אברהם אבינו שעיה שנדבר שנטבר לו אחות האלו–ה ורצוונויותו, אך טרם זכה להתגלות, אולם לאחר שזכה להתגלות עזב את ההיקשיות וכו'. ובבר דרישו חכמים "צא מצטנננות שלך". ובסוף הקטע "וחתימת הספר הוא שתבין וכשאברם ועלתה בידו (דהיינו הגיע לשיא ההשגה בשל האנושי, נגלה אליו אדון הכל וקרוואו אותו וברת לו ברית והוא ברית מילה"). הרי, שהברית בין ה' לאברהם נהנה הברית בין ה' לאדם בrama המוחלטת שמעבר ליכולת ההשגה האנושית שהנה תליה ברגע האלקי מחד, והתבטלות מוחלטת של האדם וקבלת על מלבותיהם מאידך.

תפקido של אברהם להפיץ את האמונה בעולם לכארה יכולה להתבצע בשני אופנים: האחת, בדרך האנושית ע"י התבוננות, והפצת דרך ה' שבזה עסק אברהם כל ימי אמן דרך זו, אף שנראה במבט ראשון שיש לה יותר יכולת התפשטות וכח הריבוי, אמן אין בה את נקודת האמת והנצח ומילא אין לה קיום. א"כ בנסיבות אברהם על המילה, נדרש להתעלות מעל הדוגה האנושית החברותית של קיום המצוות לדרגות מצווה ועשה, וכן עיקוד הברית בהיות אברהם תמים וע"ז נהייה לחיל ה' ונחלתו (ועירן רשי"ע עה"פ בדברים ייח, יג) "תמים תהיה עם ה' אלוקיך". אבל המחד של ברית זו הינה ההנתנקות מהעולם ועם לבך ישובו", ומילא ויתור על יכולת ההשפעה הכללית בעולם (במהלך ההיסטוריה אמונה היהוד התפשטה בעולם ע"י הנצרות והאסלאם שהם השפעות של היהדות, אבל היהדות עצמה לא יכולה להתפשט).

ובאמת, אצל יצחק ויעקב אנו מוצאים פחות, אם בכלל, את הקוראה האוניברסלית לעבודת ה', וייעקב מתחמק אך ורק בביתו הוא. הרי שבברית זו נוצרה לראשונה ההפרדה בין ישראל לאומות, תהליך שהושלם בעקבידה, שם אומר אברהם לנעריו אליעזר וישראל: "שבו לכם מה עם החמור", ודרישו חז"ל: "עם הדומה לחמור". ואוה"ע מתנגדים לתהליך זה, כפי שעתיד נבאים בלעם לטעון בפני הקב"ה – לא עדיף לך להיות נعبد ע"י שבעים אומות.

ומוצאים אנו במדרש שאברהם עצמו פחד מכך אמר עד שלא מلتת היינו העוברים והשבים באים אצל אצלי, א"ל הקדוש ברוך הוא עד שלא מلتת היינו בני אדם ערלים באים, עכשו אני ובני פמליא של נגלים עלייך" (בר"מ מה, ט). א"כ ההיסוס של אברהם היה בכך, שעד שלב הברית היה בגדר "AINO מצווה ועשה", יוכל היה לשקל בשכלו את

הדרך הנכונה לעבודת ה', ועכשו נדרש לוותר על כך (וצ"ל שהלכתית לא היה עדיין מחייב ממש לקיים את ציוויי ה', שעדיין לא נכנס לברית), והתלבט בדעתו מה עדי". אמן בסוף למדנו את דרך האמת להיכנס בברית בתמיות.

זו תשובה ה', שדרך ההשפעה העליונה, אף שנראה מראש כאלו היא מצומצמת, הרי במבט האמת הנצחי היא משפיעה ומתקנת את העולם כולו, כמובא ר' במדרש "אמר אברהם אחר שמלאתי עצמי, הרבה גרים באו להידבק בזאת הברית" (שם שם, ב). זו דרכו של אברהם שהנחיל לדורות ביישוב האומה הנבחרת שקיבלה את התורה האלוקית.

<http://www.kby.org.il/hebrew/torat-yavneh/view.asp?id=2824>